

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Haydn: Búcsúszimfónia

Isten termében hajdan,
a világ-virradatban
harmóniák és szentek
hallgattak és pihentek.
Időtlen idők vártak:
vajon még megtalálnak? —
üres volt még a kastély,
de kezdődött az estély.
Jönnek — suttogták nyomban...
A boldog izgalomban...
A legelső belépett,
megkoccantott egy széket,
aztán a padló reccsen,
egyszer csak voltak ketten,
s mikor már hárman voltak:
vajon mit hoz a holnap?
Nem kellett belopózni,
csak jönni, gyűlni, hozni,
rendre új jövevények,
neszek, köhintő népek
töltötték meg a termet,
hívós, sötétlő vermet,
valaki gyertyát gyújtva
beengedett még újra
egy tömeget ott hátul,
a gyenge fényugártól
megszépültek a dolgok,
már mindenki mosolygott,
és zsongva várakoztak,
egy furulyát is hoztak,
előkerültek sorra
egy dob, egy kürt, egy flóta,
hegedűk s harsonák is,
látván, mit tud a másik,
mindenki megpróbálta
s amint a próbát állta,
felsorakoztak karban,
játszottak zenekarban;
hosszú volt a feszengetés,

de összeállt a zengés
(semmi se volt hiába)
mint fény a glóriába!...
Ekkor valami csattant,
egy hírocska elpattant,
valakik megijedtek,
felkeltek, elsiettek,
késő van — sóhajtottak,
akik még elfutottak
s a roppant öröm ettől
halkult, mint réműlettől,
valamit elrontottak,
most már csak fogyva-fogytak.
Eljött a világ-este,
az utolsókat leste.
Ha Isten terme végül
nem elég menedékül,
már remény sincs, mint hajdan,
csak csend honol a bajban.
Mit hozhatott a holnap,
mikor csak hárman voltak,
aztán maradtak ketten,
a Föld utolsó reccsen,
feldöntenek egy széket:
az utolsó kilépett...
Akik így kilopóztak,
csak elvittek, nem hoztak;
hallgató mindenségek
rágcsáló kisegérnek
engedik át a boltot...
Valaki villanyt oltott.